

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1757/2016
15.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Здравковић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Звонимир Милановић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2478/15 од 24.05.2016. године, у седници одржаној 15.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2478/15 од 24.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву П 9/14 од 12.08.2015. године, ставом I изреке, тужени су обавезани да тужиоцу на име дуга солидарно исплате износ од 430.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС у моменту исплате, заједно са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка за евро у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, почев од 06.02.2012. године до исплате. Ставом II изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за камату на досуђени износ главног дуга у ставу I изреке за период од 27.03.2011. године па до 06.02.2012. године. Ставом III изреке, тужени су обавезани да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплате 895.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2478/15 од 24.05.2016. године, ставом првим изреке, потврђена је наведена првостепена пресуда у ставу I изреке у делу у којем су тужени обавезани на солидарну исплату износа од 430.000,00 евра са каматом по стопи коју прописује ЕЦБ за период од 06.02.2012. године до 24.12.2012. године, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, иста првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу става I изреке и у ставу III изреке о трошковима поступка, тако што су тужени обавезани да тужиоцу на износ главног дуга од 430.000 евра почев од 25.12.2012. године па до исплате, плате камату по Закону о затезној камати у динарској противвредности по курсу важећем на дан исплате. Ставом трећим изреке, тужени су

обавезани да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка солидарно исплате износ од 702.000,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14) који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује јер образложење побијане пресуде садржи оцену битних жалбених навода. Чињенично стање утврђено другостепеном пресудом је утврђено на основу оног утврђеног у првостепеној пресуди, па није основан ревизијски навод да је доношењем ове пресуде учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и сада покојни ГГ и ДД су постигли договор да почну градњу три стамбене зграде у ..., за које је дозволу за изградњу имало Грађевинско предузеће „ЂЂ“ из Тужилац није желео да се појављује као уговорна страна у том правном послу, иако је у њему учествовао као инвеститор и ортак. Судски оверени уговор о финансирању, изградњи и регулисању међусобних власничких односа закључили су као инвеститори под Ов бр. ... дана 25.06.2007. године, ДД и ГГ. Након закључења овог уговора и финансирања изградње прве стамбене зграде, умро је ГГ, па је на његово место ступио његов син ЕЕ. С обзиром да су он и ДД, убрзо запали у финансијске тешкоће, постигнут је договор да се локација прода и да се од те продајне цене они са тужиоцем међусобно намире у вези својих потраживања насталих улагањем новчаних средстава. Пошто је познавао тужене ББ и ВВ, тужилац је ступио у преговоре са њима око купопродаје наведене локације, на којој је према документацији била предвиђена изградња још две зграде и постигли су договор да му они за то исплате 350.000 евра и 250 м² стамбеног простора у другој згради. С тим у вези, тужени су дана 17.03.2010. године, потписали признаницу да тужиоцу дугују износ од 250.000 евра и 250 м² станова у другој већој згради у ... на катастарским парцелама број ... и Они су у међувремену супрузи пок. ГГ предали један цип у вредности од 60.000 евра и суму од 10.000 евра, на име 70 м² стана које је требало да му припадне по основу улагања у градњу те нове зграде, односно као противвредност 70.000 евра, за који износ је тужилац умањио свој тужбени захтев. Тужени су у међувремену извршили продају свих станова у овој другој стамбеној згради од којег је требало да предају тужиоцу станове у површини од 250 м², што нису учинили, нити су му исплатили дуговани износ по наведеној признаници. Утврђено је да је висина купопродајне цене за

наведене станове рачуната по 1000 евра по квадрату, која цена је сагласно утврђена приликом међусобних трансакција и обрачуна парничних странака.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан и обавезао тужене на солидарну исплату дугованог износа од 430.000 евра у динарској противвредности, са припадајућом каматом од дана преиначења тужбе, на основу чланова 17. и 262. Закона о облигационим односима (ЗОО) јер су тужени као учесници облигационо-правног односа дужни да испуне своју обавезу исплате дугованог износа на име уступљене локације за грађење, по постигнутом међусобном заједничком споразуму са тужиоцем, а које испуњење обавезе он основано захтева.

Прихватајући изложено правно становиште, додатна аргументација другостепеног суда је да је правни основ исплате дугованог износа признаница од 17.03.2010. године којом су се тужени обавезали на исплату износа од 250.000 евра и на предају 250 м², стамбеног простора (за које је утврђено да одговара укупној противвредности од 250.000 евра).

По становишту Врховног касационог суда, између парничних странака је закључен мешовити уговор по коме сума од 250.000 евра представља предмет уговора о зајму који није враћен, због чега су тужени у обавези да исплате тај новчани износ, по правилима о зајму сходно члану 557. ЗОО, као и да накнаде противвредност договорене предаје стамбеног простора, по правилима стицања без основа из члана 210. ЗОО. Зато нису основани ревизијски наводи о погрешно примењеном материјалном праву.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић